

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Fővárosi Ítéltábla a dr. Koszorús Jenő ügyvéd által képviselt I - II. rendű felpereseknek, a dr. Láng Géza jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Bíróság 2008. szeptember 18. napján meghozott, 5.P.21.193/2007/11. számú közbenső ítélete ellen, az alperes részéről 12. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés folytán, meghozta a következő

r é s z - é s k ö z b e n s ő í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét rész- és közbenső ítéletnek tekintve, részben és akként változtatja meg, hogy az I. rendű felperesnek a balesetben való közrehatási arányát 75%-ban, az alperes jogelődéét pedig 25%-ban határozza meg.

A rész- és közbenső ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

Az I. rendű felperes 2004. augusztus 17-én az '1' forgalmi rendszámú 'A' típusú személygépkocsijával a ... számú úton 'C' felől közlekedve, 'D' felé balra szándékozott kikanyarodni a ... számú útra. A táblával ellátott kereszteződésben a ... számú útról érkezőknek kellett elsőbbséget adni a ... számú úton közlekedőknek. A II. rendű felperes az I. rendű felperes gépkocsijában utasként foglalt helyet. Az alperes biztosítottja '2' forgalmi rendszámú 'B' típusú személygépkocsijával az I. rendű felperes gépkocsijának helyzetéhez képest jobbról 'E' irányába közlekedett. Az alperes biztosítottjának gépkocsija a kereszteződésben álló gépkocsitól 150-160 méter távolságra lévő kanyarból előbukkanva vált észlelhetővé. Az I. rendű felperes álló helyzetből kezdte meg a kikanyarodást. Az I. rendű felperes gépkocsija az alperes biztosítottja haladási sávján már túljutott, az alperes biztosítottja azonban a kihajtást észlelve, a gépkocsiját balra kormányozta és a ... számú védett út két

forgalmi sávját a kereszteződésben elválasztó járműfogalom elől elzárt területen haladva, az I. rendű felperes gépkocsija bal oldalának ütközött.

A rendőrhatalóság az I. rendű felperes ellen szabálysértési eljárást indított. A szabálysértési eljárásban közlekedési szakértői véleményt szerzett be. Az I. rendű felperes ellen azonban elévülés miatt a szabálysértési eljárást a Veszprémi Városi Bíróság 15.Sze.1078/2006/3. számú végzésével megszüntette.

A perben az elsőfokú bíróság újabb közlekedési szakértői véleményt szerzett be. Dr. M. G. igazságügyi közlekedési és gépjárműszakértő szakvéleménye szerint az alperes biztosítottja a kihajtás megkezdését 70 méter távolságból észlelhette. Ha haladéktalanul, erőteljesen fékez, a fékezés megkezdése előtt a sebessége 111-116 km/h lehetett. Nem zárható ki azonban, hogy 90-95 km/h sebességgel haladt. Ez esetben 1-1,5 sec észlelési vagy cselekvési késedelem állapítható meg az alperes biztosítottjának terhére. Az alperes biztosítottja által vezetett gépkocsi ütközési sebessége 79-83 km/h lehetett. Ha az alperes biztosítottja 90 km/h sebességgel közlekedik és késedelem nélkül cselekszik, az I. rendű felperesnek további 3 sec ideje lett volna, hogy kikanyarodjon és így az alperes biztosítottjának lehetősége lett volna, hogy mögötte irányváltoztatás nélkül elhaladjon.

Az I. rendű felperes a'B' gépkocsi sebességét tévesen mérte fel, megfelelő körütekintés nélkül kezdte meg a kihajtást. Akkor járt volna el a közlekedési helyzetnek megfelelően, ha megvárja amíg a'B' gépkocsi elhalad.

Az elsőfokú bíróság közbenső ítélettel az I. rendű felperes és az alperes (biztosítottja helyett fennálló) kártérítési felelősségét egyenlő arányban állapította meg.

A közbenső ítélet indokolása szerint a perben beszerzett aggálytalan gépjárműszakértői vélemény és a nyomozati eljárás adatai szerint a balesetnek mindkét járművezető közlekedési szabálysértése oka volt. Utalt az elsőfokú bíróság a Legfelsőbb Bíróság 6/1998. számú büntető jogegységi döntésében kifejtett arra a jogi álláspontra, hogy a megengedett sebességet túllépve közlekedő, elsőbbségre jogosult csak akkor mentesülhet a felelősség alól, ha a baleset a jármű megengedett sebessége mellett is bekövetkezett volna.

Mérlegelve a baleset szakértő által rekonstruált körülményeit, a felek felróható közrehatását, egyenlő arányúra lehetett tenni.

Az I. rendű felperes és az alperes biztosítottjának felelősségére a Ptk. 346. § (1) bekezdésében foglalt rendelkezés az irányadó.

Az alperes fellebbezésében az első fokú közbenső ítélet megváltoztatását és a kereset elutasítását kérte.

Azzal érvelt, hogy a baleset oka kizárólag az elsőbbségadási kötelezettség elmulasztása volt. Hangsúlyozta, hogy sem a 20%-os sebességtúllépés, sem az 1-1,5 sec észlelési vagy cselekvési késedelem nem ad alapot kármegosztásra. Az, hogy a biztosítottja a megengedett sebességet nem lépte túl, a perben beszerzett közlekedési szakértői vélemény sem zárta ki. Az 1-1,5 sec észlelési vagy cselekvési késedelem pedig menthető, annak oka ugyanis a várható közlekedési helyzet kiváltotta ijedtség volt.

Sérelmezte, hogy a szabálysértési eljárásban közreműködött és a perben kirendelt szakértő szakvéleményei között ellentmondást - a sebességet illetően - az elsőfokú bíróság nem oldotta fel.

Kiemelte, hogy a 6/1998. BIE helyes értelme szerint az elsőbbségadást elmulasztó gépjárművezető akkor is felelős, ha a védett útvonalon közlekedő jármű vezetője a megengedett sebességet túllépte, kivéve ha a védett útvonalon közlekedő olyan mértékben eltúlzott sebességgel haladt, amely az elsőbbségadásra kötelezettet megteveszthette. Az elsőfokú bíróság tehát téves értelmet tulajdonított a szóban forgó büntető jogegységi határozatnak. Utalt továbbá a BH 2007.74. szám alatt közzé tett büntető ítéletre, amely a jogegységi döntés helyes értelmét megvilágítja.

A felperesek fellebbezési ellenkérelme az első fokú közbenső ítélet helybenhagyására irányult.

A Fővárosi Ítéltábla megállapította, hogy a fellebbezés részben alapos.

Az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen állapította meg, a felelősségi arányokat illetően elfoglalt jogi álláspontjával azonban az ítéltábla nem értett maradéktalanul egyet.

A Ptk. 346. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „ha a kárt több személy fokozott veszéllyel járó tevékenységgel közösen okozta, egymásközi viszonyukban a felelősség általános szabályait kell alkalmazni.”

Ha mindkét fokozottan veszélyes tevékenységet folytató felróható magatartásának következménye a kár, az üzembentartók a Ptk. 340. § (1) bekezdése értelmében a kárt felróható közrehatásuk arányában kötelesek viselni.

Az I. rendű felperesnek elsőbbségadási kötelezettsége volt. Mind a nyomozati eljárásban, mind a perben beszerzett közlekedési szakértői vélemény szerint az alperes biztosítottjának sebességtúllépése nem volt olyan mérvű, amely az I. rendű felperest megteveszthette volna és megakadályozta volna abban, hogy a közlekedési helyzetet helyesen ítélje meg; megfontolja, hogy a védett útvonalra biztonságosan, balesetveszély előidézése nélkül kihajthat-e. Az I. rendű felperes tehát a közlekedési helyzetet helytelenül megítélve, az elsőbbségadásra vonatkozó szabályokat megsértve járt el, amikor az alperes biztosítottja gépjárművének elhaladása előtt a kikanyarodást megkezdte.

Az alperes biztosítottja a sebességtúllépéssel vagy az indokolatlan cselekvési késedelemmel a baleset bekövetkeztében kétségkívül közrehatott. Az esetleges cselekvési késedelmet nem menti a váratlan közlekedési helyzet kialakulása folytán fellépett ijedtség sem, az ijedtségnek legfeljebb abban lehetett szerepe, hogy az alperes biztosítottja a baleset elhárítása érdekében nem megfelelően cselekedett és balra kormányzással, nem pedig erőteljes fékezéssel és haladási irányának megtartásával igyekezett a balesetet elkerülni. A baleset tehát elkerülhető lett volna azzal, ha az alperes biztosítottja a sebességet nem lépi túl, illetve a megengedettnél nagyobb sebesség esetén akkor, ha késedelem nélkül fékez.

Összevetve az I. rendű felperes és az alperes biztosítottjának felróható közrehatását a baleset bekövetkeztében, az ítéltábla nagyobb súlyúra értékelte az

I. rendű felperes közlekedési szabályszegését, az elsőbbség meg nem adását, és ennek megfelelően a gépjárművek üzembentartóinak egymás közötti viszonyában a Ptk. 340. § (1) bekezdése alapján az I. rendű felperesre terhesebb 25 - 75%-os kármegosztást tartott indokoltnak.

Az elsőfokú bíróság csak az I. rendű felperes és a biztosítottja által okozott kárért helytállni köteles alperes jogviszonyát bírálta el és az ő egymás közötti jogviszonyukban foglalt állást a jogalap kérdésében közbenső ítélettel.

A II. rendű felperes keresetét azonban egyáltalán nem bírálta el, az ő keresete vonatkozásában az első fokú közbenső ítélet semmiféle döntést nem tartalmaz.

A Pp. 213. § (1) bekezdése akként rendelkezik, hogy „az ítéletben foglalt döntésnek ki kell terjednie a perben, illetőleg a 149. § alapján egyesített perekben érvényesített valamennyi kereseti kérelemre.”

A Pp. 213. § (2) bekezdése pedig kimondja, hogy a bíróság az egyes kereseti kérelmek felől vagy a kereseti kérelmeknek önállóan elbírálható egyes részei felől külön ítélettel (részítélet) is határozhat.

Mivel az elsőfokú bíróság közbenső ítélete a II. rendű felperes keresetére vonatkozó döntést nem tartalmaz, az ítéltábla azt rész- és közbenső ítéletnek tekintette és a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján a kármegosztás aránya tekintetében részben megváltoztatta, további - az alperes részbeni helytállási kötelezettségét megállapító - fellebbezett rendelkezését pedig helybenhagyta.

Mivel a II. rendű felperes keresetét az elsőfokú bíróság nem bírálta el, az ítéltábla csupán rámutat, hogy a II. rendű felperes káraiért a Ptk. 345. § (1) bekezdése és 344. § (1) bekezdése alapján mindkét üzembentartó, illetve helyettük a biztosítók vétkességtől független egyetemleges tárgyi kártérítési felelősséggel tartoznak, ezért a II. rendű felperes igényei szempontjából az üzembentartó felróható közrehatása arányának nincs jelentősége.

A Pp. 77. §-a értelmében a perköltségviselésről majd az eljárást befejező határozatban lehet dönten.

Budapest, 2009. március 25.

. Molnár Ambrus s. k. a tanács elnöke, Dr. Szücs József s. k. előadó bíró, Dr. Németh László s. k. bíró

A Fővárosi Ítéltábla a Dr. Varga Péter Benedek Ügyvédi Iroda, dr. Varga Péter Benedek ügyvéd által képviselt I - II. rendű felpereseknek, a dr. Horváth Diána jogtanácsos által képviselt alperes ellen, kártérítés megfizetése iránt indított perében, a Fővárosi Törvényszék 2013. január 8. napján meghozott, 5.P.21.193/2007/49. számú ítélete ellen, az alperes részéről 54. sorszám alatt előterjesztett fellebbezés és a felperesek Pf. 3. és 4. szám alatti csatlakozó fellebbezése folytán meghozta a következő

í t é l e t e t :

A Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, fellebbezett rendelkezéseit részben megváltoztatja, a felperesek perköltségben való egyetemleges marasztalását mellőzi, és kötelezi az I. rendű felperest, hogy 222.623 (kétszázhuszonkettőezer-hatszázhuszonhárom) forint, a II. rendű felperest, hogy 120.000 (százhúszezer) forint perköltséget 15 napon belül fizessen meg az alperesnek.

Az alperes által fizetendő kereseti illeték összegét 52.600 (ötvenkettőezer-hatszáz) forintra felemeli. Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 325.700 (háromszázhuszonöt ezer-hétszáz) forint, és a II. rendű felperest, hogy 164.100 (százhatvannégyezer-egyszáz) forint kereseti illetéket fizessenek meg az államnak külön felhívásra.

Az állam által előlegezett 684.609 (hatszáznyolcvannégyezer-hatszázkilenc) forint szakértői költségből az I. rendű felperes 498.456 (négy száz kilencvennyolcezer-négy százötvenhat) forintot, a II. rendű felperes 140.820 (száznegyvenezer-nyolcszázhusz) forintot, az alperes 45.333 (negyvenöt ezer-háromszázharminchárom) forintot köteles megfizetni az államnak a Fővárosi Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívására.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az I. rendű felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 50.000 (ötvenezer) forint másodfokú perköltséget.

A feljegyzett 228.000 (kétszázhuszonnyolcezer) forint fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illetékből az I. rendű felperes 172.000 (százhetvenkétezer) forintot, az

alperes 56.000 (ötvenhatezer) forintot köteles megfizetni az államnak külön felhívásra.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

A bíróság jogerős rész- és közbenső ítéletével az I. rendű felperes a közrehatását 75 %-ban, az alperes jogelődjét pedig 25 %-ban határozta meg a 2004. augusztus 17-én a ... főút és ... út kereszteződésében az I. rendű felperes, valamint az alperesi biztosított által vezetett gépjármű között történt baleset bekövetkeztéért. A II. rendű felperes az I. rendű felperes gépkocsijában utasként foglalt helyet.

Végleges keresetük szerint az I. rendű felperes 47.210 forint vagyoni és 5.000.000 forint nem vagyoni kártérítés, és ezek 2007. augusztus 17-től számított késedelmi kamata, valamint 2007. augusztus 17-től havi 15.000 forint járadék és a lejárt járadék után középátlagos kamat megfizetését kérte. A II. rendű felperes 801.495 forint vagyoni és 2.000.000 forint nem vagyoni kárának megtérítésére, valamint 2007. augusztus 17-től késedelmi kamat megfizetésére tartott igényt.

Az alperes mindkét felperes keresetét kérte elutasítani. Álláspontja szerint a felperesek kárigénye eltúlzott, és a vagyoni kárigényük bizonyítatlan is. A teljes felelőssége mellett az I. rendű felperes számára legfeljebb 500.000 forint nem vagyoni kártérítés megállapítása volna indokolt az ítéletkori értékviszonyok alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével az alperest az I. rendű felperes részére 109.543 forint vagyoni és 700.000 forint nem vagyoni kártérítés, valamint az előbbi után 2004. augusztus 17-től számított késedelmi kamat, a II. rendű felperes részére 66.695 forint vagyoni kártérítés és 2004. augusztus 17-től késedelmi kamat megfizetésére kötelezte, ezt meghaladóan a keresetet elutasította. A felpereseket az alperes javára egyetemlegesen 200.000 forint perköltség megfizetésére kötelezte. Úgy rendelkezett továbbá, hogy az alperes 50.000 forint illetéket köteles megtéríteni az államnak külön felhívásra.

Ítéletének indokolása szerint a bizonyítékok értékelése alapján az I. rendű felperes vagyoni kárát összegében 438.974 forint, a közrehatás arányában 109.543 forint erejéig találta elfogadhatónak. Ebből 175.800 forint volt casco önrész, és 78.174 forint a gépjárműre felvett hitel zárási költsége. Nem találta igazoltnak, hogy a mobiltelefon és más ingóságok a használhatatlanságig tönkrementek a balesetben. A nyaralásnál szokásos egyéb ingóságok értékét számla hiányában az életszerűség alapján, a használtságukat figyelembe véve 50.000 forintban fogadta el. A kórházi tartózkodásra vásárolt ingóságok térítendő értékét mérlegeléssel 30.000 forintban határozta meg. A vitamindús étkezés fejében három hónapra összesen 45.000 forint költséget, egy hónapra 10.000 forint háztartási és 20.000 forint közlekedési többletköltséget állapított meg. A hozzátartozók látogatási

költségét pedig 30.000 forintban fogadta el. A II. rendű felperes esetében úgyszintén 50.000 forintban tartotta megállapíthatónak a sérült ingóságok értékét az életszerűség alapján, a tárgyak léte és értékére vonatkozó bizonyítékok hiányában. Hazautazási költségként pedig 16.695 forintot tartott elfogadhatónak. Megállapította, hogy a II. rendű felperes a baleset során csak zúzódásokat szenvedett, kórházi ellátásra nem szorult, és egészségromlása sem alakult ki. Álláspontja szerint ezért az esetében a balesettel összefüggésben nem keletkezett olyan hátrány, amelyet pénzbeli kártérítéssel kellett volna kompenzálni. Az orvosszakértői vélemény alapján megállapította, hogy az I. rendű felperesnél 5 %-os baleseti eredetű össz-szervezeti egészségkárosodás volt igazolható, ami azonban életvitelében, munkájában problémát nem okoz. A szakértő nem támasztotta alá a felperes azon állítását, hogy a 2010-ben diagnosztizált porckorong sérve okozati összefüggésben állna a perbeli balesettel. Álláspontja szerint az ostorcsapás-sérülésre igazolható módon nem lehet visszakövetkeztetni, mert a szalagok folytonossága nem szakadt meg. Továbbá sem a felperes előadása, sem az orvosi iratok szerint nem jelentkezett nála a balesetet követően nyaki fájdalom. Megállapította, hogy az I. rendű felperes életét a baleseti sérülés, annak lezáratlansága, illetve egészségi állapotának negatív változása hátrányosan befolyásolja. Fejsebéből szinte láthatatlan hegek maradtak vissza, de a karján lévő kisebb hegek kozmetikai hátrányt jelentenek. Életminőségének fenntartása a felperest folyamatos erőfeszítésekre készteti, ezért a felperes életkorát és további életlehetőségeit is értékelve a kárfelelősségi arányra is figyelemmel 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítést állapított meg I. rendű felperes számára, amelyből az alperes által már megfizetett 300.000 forint előleget levonva 700.000 forintban marasztalta alperest. Megállapította, hogy a felperes járadékigényének jogalapját nem bizonyította. A perköltség, illetve kereseti illeték viselése felől a Pp. 81. § (1) bekezdése és a 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Az ítélet ellen az alperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben az I. rendű felperes nem vagyoni kárigényének elutasítását, valamint jogtanácsosi munkadíjának 342.623 forintra való felemelését kérte. Elsődlegesen egyetemlegesen, másodlagosan külön-külön a pervesztességük arányában kérte marasztalni a perköltségben a felpereseket.

Fellebbezésében azzal érvelt, hogy a kirendelt szakértők egyértelműen kizárták az I. rendű felperes jelenlegi gerincpanaszainak baleseti eredetét. Az elsőfokú bíróság ennek ellenére a felperes jelenleg fennálló és a balesettel összefüggést nem mutató panaszait is értékelte a nem vagyoni kártérítés mértékének a meghatározása során. A szakértő által megállapított baleseti eredetű össz-szervezeti egészségkárosodáshoz képest, az irányadó bírói gyakorlat alapján a megállapított 1.000.000 forint nem vagyoni kártérítés eltúlzott. Álláspontja szerint a felperes 75 %-os közrehatására figyelemmel az általa peren kívül teljesített 300.000 forinttal a nem vagyoni kárát már megtérítette. Utalt arra, hogy a felperesek összesített keresetéhez képest 89 %-ban 6.852.467 forint erejéig lett pernyertes. Jogtanácsosi munkadíjának a 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet alapján 5 %-ra való felemelését kérte.

Az alperes fellebbezéséhez az I. és II. rendű felperes is csatlakozott, azonban a Fővárosi Ítéltábla jogerős végzésével a II. rendű felperesnek a per főtárgyára vonatkozó csatlakozó fellebbezését hivatalból elutasította.

Az I. rendű felperes csatlakozó fellebbezése az elsőfokú ítélet megváltoztatására, a nem vagyoni kártérítés tekintetében az alperes marasztalásának 5.000.000 forintra, valamint azután 2004. augusztus 17-től számított késedelmi kamatra való felemelésére, és az alperesnek az IM rendelet szerinti perköltségben való marasztalására irányult.

A II. rendű felperes fenntartott fellebbezésében a perköltségben való egyetemleges marasztalásuk mellőzését, és az őt terhelő perköltség összegének 100.000 forintra való leszállítását kérte.

Az I. rendű felperes a perben tett nyilatkozatait a csatlakozó fellebbezése indokaként változatlanul fenntartotta. Arra hivatkozott, hogy az elsőfokú eljárás során becsatolt magán-szakvélemény alapján a baleset során bekövetkezett ún. ostorcsapás-mechanizmus miatt a baleset és jelenlegi egészségi állapota közötti ok-okozati összefüggés bizonyított. A felkért szakértők vizsgálatát a vonatkozó 12. számú módszertani levél szerint a lehető legteljesebb körűtekintéssel végezték el. Ezzel szemben a kirendelt szakértők azt kizárólag fizikai vizsgálatra korlátozták, az MRI felvétel megtekintését mellőzték. Kiemelte, hogy a bírói gyakorlat szerint a fél által beszerzett magán-szakvélemény alkalmas lehet arra, hogy a kirendelt szakértő véleményének hiányosságaira és ellentmondásosságára rámutasson, azt aggályossá tegye. Ezért azt az eljáró bíróság nem hagyhatja figyelmen kívül. A szakvélemények közötti ellentmondás feloldása, a jelenlegi állapota és a baleset közötti ok-okozati összefüggés bizonyítására új szakértő kirendelését indítványozta a másodfokú eljárásban.

A felek fellebbezési ellenkérelme az ellenérdekű fél fellebbezésével érintett körben az elsőfokú ítélet helybenhagyására irányult. Az alperes ellenkérelmében azt emelte ki, hogy a Pp. 235. § (1) bekezdése alapján további szakértői bizonyításra nincs lehetőség. Az ostorcsapás-szindróma kialakulása szakkérdés, és a kirendelt szakértők azt egyértelműen kizárták. Hivatkozott arra, hogy az MR vizsgálat eredményét a kirendelt szakértők a véleményük kialakítása során figyelembe vették.

Fellebbezés hiányában a Pp. 228. § (4) bekezdése értelmében jogerőre emelkedett az elsőfokú ítéletnek az alperest az I. rendű felperes javára 109.543 forint, a II. rendű felperes javára 66.695 forint vagyoni kártérítésben és azok késedelmi kamatában marasztaló, valamint a II. rendű felperes ezt meghaladó vagyoni és nem vagyoni, illetve az I. rendű felperes ezt meghaladó vagyoni kárigényét elutasító rendelkezése.

Az alperesnek és az I. rendű felperesnek a per főtárgyára vonatkozó fellebbezése nem megalapozott. A perköltség tekintetében az alperes, illetve a II. rendű felperes fellebbezése részben alapos.

A fellebbezési kérelmek és az ellenkérelmek Pp. 253. § (3) bekezdése szerinti korlátai között a fellebbezési eljárásban kizárólag az I. rendű felperest ért nem vagyoni hátrány mértéke, valamint a perköltség viselésével kapcsolatos ítéleti rendelkezés helyessége volt vitás.

Az I. rendű felperes nem vagyoni kárigénye szempontjából annak a kérdésnek volt alapvető jelentősége, hogy a 2010. július 22-én MR vizsgálattal igazolt többszörös porckorong-sérvesedése a 2004. augusztus 17-én elszenvedett közlekedési baleset következtében alakult-e ki. A Pp. 164. § (1) bekezdése alapján a felperest terhelte az egészségi állapota és a baleset közötti ok-okozati összefüggés bizonyítása.

Az ítélet tábla álláspontja szerint a lefolytatott orvosszakértői bizonyítás nem vezetett eredményre. A rendelkezésre álló adatok ugyanakkor nem indokolták további szakértői bizonyítás elrendelését. Az I. rendű felperesnek a további szakértői bizonyítás szükségességével kapcsolatos érvelésével kapcsolatban kiemeli, hogy a kirendelt szakértő (dr. L. E., ...) megállapította, hogy a perbeli balesetet követően az I. rendű felperesnél nem kerültek rögzítésre sem gerincpanaszok, sem pedig a gerinctájékot érintő sérülések. Ezért a gerincsérültek igazságügyi orvosszakértői vizsgálatáról és véleményezéséről szóló Országos Igazságügyi Orvostani Intézet 12. számú módszertani levél iránymutatásának megfelelően arra következtetett, hogy a panaszok időbeli lefolyása, valamint az orvosi diagnosztikus módszerek a baleseti sérülés, valamint a több évvel a sérülés után kezdődő gerincpanaszok közötti ok-okozati összefüggés fennállását nem támasztják alá.

A kirendelt szakértő véleményével szemben dr. T. Cs. és dr. K. J. ugyan valószínűsítették a nyaki csigolyák közötti porckorong előboltosulás és a közlekedési baleset közötti okozati összefüggést. Annak azonban nem adták magyarázatát, hogy a módszertani levél szerint releváns tények hiányának miért nem tulajdonítottak jelentőséget. Dr. P. T. a véleményében pedig csupán nem zárta ki a közlekedési baleset és a nyaki gerincszakaszt érintő porckorong-elfajulás közötti oksági kapcsolatot. Ebből következően megállapítása az ok-okozati összefüggés bizonyítására nem volt alkalmas, véleménye valójában nem volt ellentétes a kirendelt szakértő véleményével. Véleménye esetében azt is értékelni kellett, hogy a szakértő részben a felperes által előadott, de az orvosi dokumentációja által alá nem támasztott tényekből vont le az oksági kapcsolatra nézve következtetéseket.

Mindezek miatt a magán-szakértői vélemények alkalmatlanok voltak arra, hogy a kirendelt szakértő véleményének helyességét megkérdőjelezzék. Az nem volt homályos, vagy hiányos, és a bizonyított tényekkel sem állt ellentétben. Hiányoztak tehát a további szakértői bizonyítás elrendelésének a Pp. 182. § (3) bekezdésében meghatározott előfeltételei.

A nem vagyoni kártérítés összegszerűsége tekintetében az ítélet tábla sem a felperes, sem az alperes fellebbezésben kifejtett álláspontját nem osztotta. A baleset következtében az I. rendű felperesnek a testi épséghez és egészséghez

fűződő, a Ptk. 75. § (1) bekezdése és 76. §-a szerint védett jogai sérültek. Az ítéltábla kiemeli, hogy a jobb felkarcsontjának törését, és fejének repesztett sebzését szenvedte el a baleset során. A csonttörését velőűrszegezéssel rögzítették, a műtéti beavatkozás következtében pedig a vállcsúcs területén kozmetikai hátrányt okozó heg maradt vissza. A jobb vállának mozgása csak kis fokban marad el az egészségestől, és baleseti eredetű egészségkárosodása az 5 %-ot nem haladja meg. Sérülése következtében kialakult fizikai állapota azonban időlegesen korlátozta a korábbi életvitelének a folytatásában, a baleseti eredetű pszichotrauma feldolgozása pedig csak mintegy három hónap elteltével történt meg. Mindezek a körülmények azt igazolják, hogy az I. rendű felperes esetében az elszenvedett hátrányok az életminőségét hátrányosan befolyásolták.

Az előzőekben kifejtettek szerint a felperes porckorongsérve és a baleset közötti ok-okozati összefüggés kétséget kizáró módon nem volt bizonyítható. Az elsőfokú ítélet indokolása alapján nem lehetett megalapozott következtetést vonni arra nézve, hogy ezt az elsőfokú bíróság az okozati összefüggés fennállását ennek ellenére igazoltnak tekintette. Ugyanakkor a bizonyítottan a balesettel összefüggésben elszenvedett hátrányok kiegyensúlyozására az ítélelhozatalakorí árszinten megállapított 1.000.000 forint nem vagyoni kárpótlás alkalmas volt, figyelembe véve felperesnek a kár bekövetkeztében való nagyfokú közrehatását. Mindezekre tekintettel az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított nem vagyoni kártérítésnek sem a felemelésére, sem a leszállítására nem látott indokot.

A felperesek nem minősültek a Pp. 51. § a) pontja szerinti pertársnak, ezért a Pp. 82. § (1)-(2) bekezdése értelmében a perben érvényesített kárigényük összege közötti jelentős eltérés miatt a pervesztességük személyenként meghatározott aránya szerint voltak az alperes javára perköltség fizetésére kötelezendők. Az alperessel szemben az I. rendű felperes pernyertessége mindössze 13 %-os, a II. rendű felperesé pedig 2,4 %-os volt. Az alperes ezért a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján megalapozottan tartott igényt az elsőfokú bíróság által megállapítottnál magasabb összegű perköltség megfizetésére, és annak mértékét helyes számítás eredményeként határozta meg. A Pp. 82. § (2) bekezdésének rendelkezése szerint ez ugyanakkor azt jelentette, hogy az I. rendű felperes magasabb, külön a II. rendű felperes viszont alacsonyabb összegű perköltség fizetésére volt köteles.

Az ítéltábla észlelte, hogy a perben fennálló tárgyi illetékeljeljegyzési jog folytán le nem rótt kereseti illeték és az állam által előlegezett szakértői költségek viselése felől az elsőfokú bíróság teljes körűen nem rendelkezett. Az erre vonatkozó ítéleti rendelkezés a Pp. 253. § (3) bekezdése alapján a fellebbezés korlátaíra tekintet nélkül felülbírálható volt. A felperesek sem a per tárgya, sem a személyük alapján nem részesültek a költségmentesség kedvezményében. A kereseti illetékelről és az állam által előlegezett szakértői költsékelről ezért az ítéltáblának az Itv. 74. § (3) bekezdése szerint alkalmazandó 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdése alapján kellett határoznia. A szakértői költségek tekintetében figyelembe vette, hogy az elsőfokú bíróság 48. számú végzésével megállapított 138.250 forint, illetve a 44. számú végzéssel megállapított összesen 80.000 forint orvosszakértői költség az I.

rendű felperes érdekkörében sikertelen bizonyítással merült fel [Pp. 80. § (2) bekezdése]. A 9-I. számú végzéssel megállapított 177.792 forint gépjárműszakértői költség esetén pedig azt kellett értékelni, hogy a szakvélemény csupán az I. rendű felperes és az alperes viszonyában bírt jelentőséggel [Pp. 82. § (2) bekezdése].

A kifejtettek szerint az ítélet tábla az elsőfokú ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján részben megváltoztatta.

Az alperes I. rendű felperessel szembeni fellebbezése kis részben eredményre vezetett, míg az I. rendű felperes alperessel szembeni fellebbezése eredménytelen volt. Ennek következtében az I. rendű felperes köteles a Pp. 81. § (1) bekezdése alapján az alperes jogi képviselőjének ellátásával összefüggésben felmerült és a fellebbezési eljárásban kifejtett tevékenységével arányos másodfokú perköltséget megfizetni.

A le nem rótt fellebbezési és csatlakozó fellebbezési illeték viselésével kapcsolatos döntés pedig a már hivatkozott 6/1986. (VI. 26.) IM rendelet 13. § (2) bekezdésén alapul.

Budapest, 2014. január 23.

Világhyiné Dr. Böcskei Terézia s. k.
a tanács elnöke

Dr. Csóka István s. k.
Sándor s. k.
előadó bíró

Dr. Lente
bíró

A kiadmány hitelül:
Hilcz Ádámné
tisztviselő